Biuletyn Europejski nr 12 (83)/2020*

Spis treści

Informacje 2

Nowe akty prawne Unii Europejskiej 5

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej 6

Cudzoziemcy 6

Obywatelstwo Unii Europejskiej..... 7

Ochrona środowiska 9

Podatki 9

Prawa podstawowe 14

Swoboda świadczenia usług 15

Rolnictwo i rybołówstwo 16

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka 17

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych 21

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

- 1 grudnia 2020 r. przed Trybunałem Sprawiedliwości UE odbyła się rozprawa w sprawie ze skargi Komisji przeciwko Polsce dotyczącej Izby Dyscyplinarnej SN w kontekście podejmowania przez nią decyzji o uchylaniu immunitetu sędziów. Skargę Komisji wsparło 5 państw członkowskich Unii (Belgia, Holandia, Dania, Szwecja i Finlandia). Polsce zarzuca się niewykonywanie orzeczenia TSUE i tym samym naruszanie zobowiązań wspólnotowych.

8 kwietnia 2020 r. TSUE na wniosek KE zdecydował w ramach tzw. środka tymczasowego o zawieszeniu stosowania przepisów ustawy, które są podstawą działania Izby Dyscyplinarnej w sprawach dyscyplinarnych sędziów. Od tego czasu Izba Dyscyplinarna nie prowadzi postępowań dyscyplinarnych, wydaje jednak postanowienia w sprawie uchylenia immunitetów sędziów w sprawach karnych.

Trybunał postanowił, że rzecznik generalny wyda w tej sprawie opinię 18 marca 2021 r.

- 3 grudnia 2020 r. Komisja Europejska ogłosiła decyzję co do skierowania do Polski dodatkowego wezwania do usunięcia uchybienia w związku z dalszym funkcjonowaniem Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Tym samym dodano nowy zarzut do postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wszczętego przeciwko Polsce 29 kwietnia br. w związku ze zmianami legislacyjnymi dotyczącymi sądownictwa.

- 9 grudnia 2020 r. WSA w Krakowie w sprawie o sygn. akt III SA/Kr 1217/19 skierował do TSUE – na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich – pytanie prejudycjalne dotyczące tego, czy odmowa transkrypcji zagranicznego aktu urodzenia, w którym jako rodziców wskazano osoby tej samej płci, narusza prawo unijne, a dokładnie traktatową swobodę przepływu osób i przepisy Karty Praw Podstawowych UE (zob. s. 20). Sąd wniósł przy tym o zastosowanie w inicjowanej sprawie trybu pilnego – z uwagi na dobro dziecka pozostającego bez ochrony w postaci zapewnienia mu prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terenie państw członkowskich, a także ochrony jego życia prywatnego i rodzinnego.

▪ 9 grudnia 2020 r. na posiedzeniu Komitetu Stałych Przedstawicieli rządów państw członkowskich przy UE (COREPER) zdecydowano, że siedziba Europejskiego Centrum Cyberbezpieczeństwa w Przemyśle, Technologii i Badaniach Naukowych (*European Cybersecurity Industrial, Technology* and *Research Competence Centre – ECCC*, polski akronim ECKC) dla państw Unii powstanie w Rumunii, w Bukareszcie. Procedura wyboru siedziby ECKC wszczęta została 28 października 2020 r. Decyzja wymagała porozumienia państw członkowskich. Większość państw członkowskich UE – aż 15 z 27 – tak zagłosowała, a dla Polski przypadły dwa głosy, w tym jeden własny. O ulokowanie Centrum ubiegały się (oprócz Polski i Rumunii): Belgia, Niemcy, Litwa, Luksemburg i Hiszpania.

▪ 10 grudnia przypada coroczny Międzynarodowy Dzień Praw Człowieka (*Human Rights Day*), ustanowiony przez Zgromadzenie Ogólne ONZ rezolucją A/RES/423(V) (zob. https://undocs.org/A/RES/423(V)).

▪ 10 grudnia 2020 r. Polska i Węgry wycofały wstępne weto do Wieloletnich Ram Finansowych (WRF) na lata 2021–2027 i Funduszu Odbudowy UE (instrumentu finansowego *Next Generation EU*) na walkę ze skutkami pandemii. W listopadzie rządy PiS i Fideszu wstępnie zablokowały zarówno WRF, jak i Fundusz, by zaakcentować, że nie zgadzają się na rozporządzenie wiążące wypłaty unijnych pieniędzy z przestrzeganiem praworządności (projekt *Regulation on general regime of conditionality for the protection of the Union budget*). Dzięki porozumieniu na grudniowym szczycie można przyjąć budżet w wysokości 1,82 bln euro. 17 grudnia 2020 r. państwa członkowskie w ramach Rady UE przyjęły rozporządzenie określające budżet unijny na lata 2021–2027.

▪ 10 grudnia 2020 r. Sąd Okręgowy w Warszawie skierował do TSUE pytania prejudycjalne dotyczące spraw zawieszonego (decyzja Izby Dyscyplinarnej SN z dnia 18 listopada br.) w obowiązkach sędziego. Ich autor, inny sędzia, chce wiedzieć, czy ma rozpatrywać zabrane poprzednikowi sprawy, gdy o zawieszeniu tegoż poprzednika zdecydował sąd, którego legalność jest kwestionowana.

▪ 15 grudnia 2020 r. Stały Przedstawiciel RP przy Radzie Europy podpisał w imieniu Polski Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa audiowizualnego. Tym samym Polska stała się 20. sygnatariuszem

Konwencji, którą dotychczas ratyfikowało 11 państw Rady Europy.

- 17 grudnia 2020 r. rzecznik generalny TSUE Evgeni Tanchev przedstawił opinię w sprawie C-824/18 A.B. i inni, zainicjowanej pytaniami prejudycjalnymi NSA sformułowanymi w sprawie II GOK 2/18. Zdaniem rzecznika generalnego polska ustawa wprowadzona w celu wykluczenia możliwości poddania kontroli sądowej oceny kandydatów na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego przeprowadzanej przez Krajową Radę Sądownictwa narusza prawo Unii (zob. http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=235732&pageIndex=0&doclang=pl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=21152841).

- 16 grudnia 2020 r. Parlament Europejski poinformował o przyjęciu rozporządzenia dotyczącego mechanizmu warunkowości w budżecie UE.

- 17 grudnia 2020 r. TSUE odpowiedział na pytanie prejudycjalne sądu holenderskiego, stwierdzając, że „(i)nformacje świadczące o systemowych lub ogólnych nieprawidłowościach w zakresie niezawisłości władzy sądowniczej w Polsce nie stanowią podstawy do odmowy wykonania przez organy sądowe innych krajów UE każdego ENA wydanego przez polski sąd". Zgodnie z wyrokiem TSUE przeprowadzone w Polsce reformy wymiaru sprawiedliwości nie mogą być same w sobie przyczyną odmowy wykonania Europejskich Nakazów Aresztowania, a każda ocena ma być dokonywana *ad casum* (wyrok w sprawach połączonych C-354/20 PPU i C-412/20 PPU *Openbaar Ministerie*, https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2020-12/cp200164pl.pdf).

- 20 grudnia 2020 r. Rada Europejska wezwała państwa członkowskie UE na pilne zebranie w reakcji na nową odmianę koronawirusa, którą wykryto w Wielkiej Brytanii (do końca roku odkryto kolejne dwie mutacje wirusa w Afryce).

- 21 grudnia 2020 r. Europejska Agencja Leków (EMA) wydała pozytywną opinię na temat dopuszczenia do użycia szczepionki na koronawirusa przygotowanej przez firmy Pfizer i BioNTech. Szczepionka otrzymała nazwę Comirnaty. Teraz zatwierdzić ją musi Komisja Europejska. Polski rząd zapowiedział pierwsze szczepienia już 27 grudnia br.

- Grudzień 2020 r. upłynął pod znakiem tzw. negocjacji *brexitowych*. Unia Europejska przygotowała środki awaryjne na wypadek gdyby do 1 stycznia 2021 r.

nie udało się wynegocjować porozumienia ze Zjednoczonym Królestwem, które opuściło UE 31 stycznia br. Chodzi o zapewnienie ciągłości podstawowego ruchu samochodowego, lotniczego, morskiego oraz dostępu do łowisk. Obie strony uzgodniły okres przejściowy upływający z końcem 2020 r., ale kształt ostatecznej umowy regulującej stosunki UE z UK niemal do ostatka nie dopracowany. Jeszcze 17 grudnia premier UK Johnson po spotkaniu z przewodniczącą Komisji Europejskiej twierdził, że szanse na kompromis są małe, a taki rozwój sytuacji oznaczałby zatem tzw. twardy (bezumowny) *Brexit*. Jednak do podpisania historycznej umowy doszło w wigilię Bożego Narodzenia – na tydzień przed upływem okresu przejściowego. W ramach porozumienia zachowana ma zostać bezcłowa wymiana handlowa w ramach rynku wewnętrznego oraz ścisła współpraca wymiaru sprawiedliwości. Instytucje (organy) unijne mają nadal współpracować z władzami Wielkiej Brytanii, szczególnie w zakresie bezpieczeństwa międzynarodowego, ochrony klimatu, handlu i transportu. Umowa nie obejmuje jednak polityki zagranicznej ani współpracy w dziedzinie obronności, ponieważ Zjednoczone Królestwo nie chciało negocjować tych kwestii. Umowa to obszerny akt prawny, który liczy sobie dwa tysiące stron. Musi być jeszcze ratyfikowany przez obydwie strony (więcej zob.: https://ec.europa.eu/info/files/eu-uk-trade-and-cooperation-agreement-new-relationship-big-changes-brochure_pl).

- 30 grudnia 2020 r. Przewodniczący Rady Europejskiej i Przewodnicząca KE podpisali w imieniu Unii Europejskiej umowę o handlu i współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem. Dokument został tego samego dnia podpisany przez premiera Borisa Johnsona oraz zaakceptowany przez królową. Będzie tymczasowo stosowany od 1 stycznia 2021 r.

Nowe akty prawne UE

[*)Podane informacje stanowią wybór nowych aktów prawnych UE we wskazanym miesiącu]

- Decyzja Rady (UE) 2020/2136 z dnia 14 grudnia 2020 r. dotycząca przyjęcia stanowiska Rady w sprawie drugiego projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2021 (Dz.Urz. z 18.12.2020 r., L nr 430, s. 14).

- Zalecenie Rady nr 2020/2169 z dnia 17 grudnia 2020 r. zmieniające zalecenie (UE) 2020/912 w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE oraz ewentualnego zniesienia takiego ograniczenia (Dz.Urz. z 21.12.2020 r., L nr 431, s. 75–77).

- Rozporządzenie delegowane Komisji nr 2020/2180 z dnia 18 grudnia 2020 r. wydłużające okres odniesienia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1429 ustanawiającego środki na rzecz zrównoważonego rynku kolejowego w związku z epidemią COVID-19 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.Urz. z 22.12.2020 r., L nr 433, s. 37–38).

- Umowa o handlu i współpracy Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony (Dz.Urz. z 31.12.2020 r., L nr 444, s. 11–13).

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy]

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 10 grudnia 2020 r. w sprawie C-616/19, M.S., M.W., G.S. przeciwko Minister for Justice and Equality

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka azylowa – Procedura nadawania i cofania statusu uchodźcy – Dyrektywa 2005/85/WE – Artykuł 25 ust. 2 – Podstawy niedopuszczalności – Odrzucenie przez organy państwa członkowskiego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego ze względu na uprzednie udzielenie wnioskodawcy ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim – Rozporządzenie (WE) nr 343/2003 – Rozporządzenie (WE) nr 604/2013

*) Artykuł 25 ust. 2 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania

i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, do którego ma zastosowanie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, lecz które nie jest związane dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, zgodnie z którymi to przepisami wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jest uznawany za niedopuszczalny, jeżeli wnioskodawcy przyznano już status osoby potrzebującej ochrony uzupełniającej w innym państwie członkowskim.

Obywatelstwo Unii Europejskiej

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-398/19, BY

Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii Europejskiej – Artykuły 18 i 21 TFUE – Ekstradycja obywatela Unii do państwa trzeciego – Osoba, która nabyła obywatelstwo Unii po przeniesieniu ośrodka interesów życiowych do wezwanego państwa członkowskiego – Zakres stosowania prawa Unii – Zakaz ekstradycji stosowany wyłącznie do obywateli krajowych – Ograniczenie swobodnego przepływu osób – Uzasadnienie oparte na zapobieganiu bezkarności – Proporcjonalność – Informowanie państwa członkowskiego, którego obywatelem jest osoba poszukiwana – Spoczywający na wezwanym państwie członkowskim i państwie pochodzenia obowiązek zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie akt postępowania karnego – Brak

*) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do sytuacji obywatela Unii Europejskiej będącego obywatelem państwa członkowskiego przebywającym na terytorium innego państwa członkowskiego i objętego wnioskiem

o ekstradycję skierowanym do tego ostatniego państwa przez państwo trzecie, nawet jeśli obywatel ten przeniósł ośrodek interesów życiowych do tego innego państwa członkowskiego w chwili, gdy nie miał jeszcze statusu obywatela Unii.

*) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeżeli państwo członkowskie, którego obywatelem jest osoba poszukiwana, będąca obywatelem Unii objętym wnioskiem o ekstradycję skierowanym przez państwo trzecie do innego państwa członkowskiego, zostało powiadomione przez to ostatnie państwo o tym wniosku, ani jedno, ani drugie z tych państw członkowskich nie jest zobowiązane do zwrócenia się do wzywającego państwa trzeciego o przekazanie im kopii akt postępowania karnego, aby umożliwić państwu członkowskiemu, którego obywatelem jest ta osoba, ocenę możliwości przejęcia prowadzenia postępowania karnego przeciwko wspomnianej osobie. O ile powiadomiło ono należycie państwo członkowskie, którego obywatelem jest ta osoba, o wniosku o ekstradycję, o wszystkich okolicznościach prawnych i faktycznych przedstawionych przez wzywające państwo trzecie w ramach tego wniosku oraz o wszelkich zmianach sytuacji, w jakiej osoba poszukiwana się znajduje, istotnych dla celów ewentualnego wydania przeciwko niej europejskiego nakazu aresztowania, wezwane państwo członkowskie może dokonać ekstradycji tej osoby bez konieczności oczekiwania na to, by państwo członkowskie, którego jest ona obywatelem, zrezygnowało w drodze formalnej decyzji z wydania takiego nakazu aresztowania, dotyczącego co najmniej tych samych czynów co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję, gdy to ostatnie państwo członkowskie zaniecha wydania tego nakazu w rozsądnym terminie, który został mu wyznaczony w tym celu przez wezwane państwo członkowskie przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy.

*) Artykuły 18 i 21 TFUE należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, do którego państwo trzecie skierowało wniosek o ekstradycję w celu przeprowadzenia postępowania karnego wobec obywatela Unii będącego obywatelem innego państwa członkowskiego, nie jest zobowiązane do odmówienia ekstradycji i przejęcia prowadzenia postępowania karnego, jeżeli jego prawo krajowe przewiduje taką możliwość.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 3 grudnia 2020 r. w sprawie C-320/19, Ingredion Germany GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland

Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 3 lit. h) – Nowe instalacje – Artykuł 10a – Przejściowy system przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 18 ust. 1 lit. c) – Poziom działalności związanej z paliwami – Artykuł 18 ust. 2 akapit drugi – Wartość odpowiedniego współczynnika wykorzystania zdolności produkcyjnych

*) Artykuł 18 ust. 2 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że do celów przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji nowym instalacjom odpowiedni współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych jest ograniczony do wartości poniżej 100%.

Podatki

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 3 grudnia 2020 r. w sprawie C-44/19, Repsol Petróleo SA przeciwko Administración General del Estado

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/96/WE – Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej – Artykuł 21 ust. 3 – Brak zdarzenia powodującego powstanie zobowiązania podatkowego – Zużycie produktów energetycznych na terenie zakładu, w którym zostały wyprodukowane, do wytworzenia końcowych produktów energetycznych, przy czym w sposób nieunikniony uzyskiwane są również produkty nieenergetyczne

*) Artykuł 21 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie

restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy zakład produkujący produkty energetyczne przeznaczone do wykorzystania jako paliwo do ogrzewania lub paliwo silnikowe zużywa produkty energetyczne, które sam wytworzył, oraz gdy w wyniku tego procesu uzyskuje również w sposób nieunikniony produkty nieenergetyczne, z których czerpie wartość ekonomiczną, część zużycia prowadząca do uzyskania takich produktów nieenergetycznych nie jest objęta przewidzianym w tym przepisie wyjątkiem od zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od produktów nieenergetycznych.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 10 grudnia 2020 r. w sprawie C-488/18, Finanzamt Kaufbeuren mit Außenstelle Füssen przeciwko Golfclub Schloss Igling eV

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 132 ust. 1 lit. m) – Zwolnienie „niektórych usług ściśle związanych ze sportem lub wychowaniem fizycznym” – Skutek bezpośredni – Pojęcie „organizacji nienastawionych na osiąganie zysku”

*) Artykuł 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie wywołuje on skutku bezpośredniego, co oznacza, że w przypadku gdy przepisy państwa członkowskiego transponujące ten przepis zwalniają z podatku od wartości dodanej jedynie niektóre usługi ściśle związane ze sportem lub wychowaniem fizycznym, organizacja nienastawiona na osiąganie zysku nie może powołać się na ten przepis bezpośrednio przed sądami krajowymi celem uzyskania zwolnienia innych ściśle związanych ze sportem lub wychowaniem fizycznym świadczonych przez nią na rzecz osób uprawiających taką aktywność usług, które nie podlegają zwolnieniu na mocy tych przepisów.

*) Artykuł 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „organizacji nienastawionej na osiąganie zysku” w rozumieniu tego przepisu stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii, które ustanawia wymóg, zgodnie z którym w razie rozwiązania takiej organizacji nie może ona wypłacić

swoim członkom zysku przez nią zrealizowanego i przewyższającego wysokość opłaconych przez nich wkładów kapitałowych oraz godziwą wartość rynkową dokonanych przez nich wkładów rzeczowych.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-801/19, FRANCK d.d., Zagreb przeciwko Ministarstvo financija Republike Hrvatske, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia – Artykuł 135 ust. 1 lit. b) i d) – Pojęcia „udzielania kredytów" i „innych zbywalnych instrumentów finansowych" – Transakcje złożone – Świadczenie główne – Udostępnianie środków pieniężnych za opłatą – Przeniesienie weksla na spółkę faktoringową, a otrzymanej kwoty pieniężnej na wystawcę weksla

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. b) i d) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że zwolnienie z podatku od wartości dodanej, które przepisy te przewidują, odpowiednio, w odniesieniu do udzielania kredytów i w odniesieniu do transakcji dotyczących innych zbywalnych instrumentów finansowych, stosuje się do transakcji polegającej na udostępnieniu przez podatnika innemu podatnikowi, za opłatą, środków pieniężnych uzyskanych od spółki faktoringowej w wyniku przeniesienia na nią weksla wystawionego przez tego drugiego podatnika, gdy pierwszy podatnik poręcza za spłatę na rzecz tej spółki faktoringowej wspomnianego weksla w terminie jego wymagalności.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-656/19, BAKATI PLUS Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia w eksporcie – Artykuł 146 ust. 1 lit. b) – Towary wysyłane lub

transportowane poza terytorium Unii Europejskiej przez nabywcę niemającego siedziby na terytorium danego państwa członkowskiego – Artykuł 147 – „Towary przewożone w bagażu osobistym podróżnych" niemających siedziby w Unii – Pojęcie – Towary, które faktycznie opuściły terytorium Unii – Dowód – Odmowa zwolnienia w eksporcie – Zasada neutralności podatkowej i zasada proporcjonalności – Oszustwo

*) Przewidziane w art. 147 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej zwolnienie dotyczące „towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych" należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono towarów, które osoba fizyczna niemająca siedziby w Unii Europejskiej przewozi poza terytorium Unii Europejskiej w celach handlowych, aby je odsprzedać w państwie trzecim.

*) Artykuł 146 ust. 1 lit. b) i art. 147 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym, w przypadku gdy organ podatkowy stwierdzi, że przesłanki zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) przewidziane dla towarów przewożonych w bagażu osobistym podróżnych nie zostały spełnione, lecz dane towary faktycznie zostały przetransportowane przez nabywcę poza terytorium Unii Europejskiej, to jest on zobowiązany do zbadania, czy zwolnienie z VAT przewidziane w tym art. 146 ust. 1 lit. b) może zostać zastosowane do danej dostawy, nawet jeśli właściwe formalności celne nie zostały dochowane, a przy zakupie nabywca nie miał zamiaru skorzystać z tego ostatniego zwolnienia.

*) Artykuł 146 ust. 1 lit. b) i art. 147 dyrektywy 2006/112, a także zasady neutralności podatkowej i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce krajowej, zgodnie z którą organ podatkowy automatycznie odmawia podatnikowi skorzystania ze zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) przewidzianego przez jeden z tych przepisów, jeżeli stwierdzi, że podatnik ten w złej wierze sporządził formularz, na którego podstawie nabywca ten powołał się na zwolnienie przewidziane w tymże art. 147, podczas gdy jest bezsporne, że dane towary opuściły terytorium Unii Europejskiej. W takich okolicznościach należy odmówić skorzystania ze zwolnienia z VAT przewidzianego w owym art. 146 ust. 1 lit. b), jeżeli

naruszenie wymogu formalnego skutkuje uniemożliwieniem przedstawienia przekonywającego dowodu na to, że zostały spełnione przesłanki materialnoprawne warunkujące zastosowanie tego zwolnienia, czy też wykazano, że rzeczony podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż dana transakcja stanowiła oszustwo zagrażające funkcjonowaniu wspólnego systemu VAT.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-449/19, WEG Tevesstraße przeciwko Finanzamt Villingen-Schwenningen

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienie dzierżawy i wynajmu nieruchomości – Uregulowanie krajowe zwalniające z VAT dostawę energii cieplnej przez wspólnotę właścicieli lokali na rzecz właścicieli należących do tej wspólnoty

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. l) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które zwalnia z podatku od wartości dodanej dostawę energii cieplnej przez wspólnotę właścicieli lokali na rzecz właścicieli należących do tej wspólnoty.

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-346/19, Bundeszentralamt für Steuern przeciwko Y-GmbH

Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Zwrot VAT – Dyrektywa 2008/9/WE – Artykuł 8 ust. 2 lit. d) – Artykuł 15 – Podanie numeru faktury – Wniosek o zwrot

*) Artykuł 8 ust. 2 lit. d) i art. 15 ust. 1 dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim, zmienionej dyrektywą Rady 2010/66/UE z dnia 14 października 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że w

przypadku gdy wniosek o zwrot podatku od wartości dodanej nie zawiera kolejnego numeru faktury, ale zawiera inny numer umożliwiający identyfikację tej faktury, a tym samym danego towaru lub danej usługi, organ podatkowy państwa członkowskiego zwrotu jest zobowiązany uznać ten wniosek za „złożony" w rozumieniu art. 15 ust. 1 dyrektywy 2008/9, zmienionej dyrektywą 2010/66, oraz rozpatrzyć go. W ramach rozpatrywania tego wniosku, i z wyjątkiem przypadków, w których oryginał lub kopia faktury są już dostępne organowi podatkowemu, organ ten może zażądać od wnioskodawcy podania kolejnego numeru, który w sposób jednoznaczny identyfikuje fakturę, a jeżeli nie spełni on tego żądania w terminie jednego miesiąca, o którym mowa w art. 20 ust. 2 tej dyrektywy 2008/9, zmienionej dyrektywą 2010/66, wspomniany organ jest uprawniony do odrzucenia wniosku o zwrot.

Prawa podstawowe

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie w sprawach połączonych C-354/20 PPU i C-412/20 PPU, L i P

Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Artykuł 1 ust. 3 – Artykuł 6 ust. 1 – Procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi – Warunki wykonania – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 47 akapit drugi – Prawo do niezawisłego i bezstronnego sądu – Systemowe lub ogólne nieprawidłowości – Pojęcie „wydającego nakaz organu sądowego" – Uwzględnienie okoliczności, które nastąpiły po wydaniu rozpatrywanego europejskiego nakazu aresztowania – Wymóg zbadania przez wykonujący nakaz organ sądowy, w sposób konkretny i dokładny, czy istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że w wypadku przekazania zainteresowanego będzie on narażony na rzeczywiste ryzyko naruszenia prawa do rzetelnego procesu sądowego

*) Wykładni art. 6 ust. 1 oraz art. 1 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania

i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji, gdy wykonujący nakaz organ sądowy mający zadecydować o przekazaniu osoby, której dotyczy europejski nakaz aresztowania, posiada informacje świadczące o systemowych lub ogólnych nieprawidłowościach w zakresie niezawisłości władzy sądowniczej w wydającym ten nakaz państwie członkowskim, które istniały w chwili jego wydania lub wystąpiły po jego wydaniu, ów wykonujący nakaz organ sądowy nie może odmówić sądowi, który wydał ten nakaz, statusu „wydającego nakaz organu sądowego" i nie może przyjąć, że istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, że w wypadku przekazania do tego ostatniego państwa członkowskiego owa osoba będzie narażona na rzeczywiste ryzyko naruszenia jej prawa podstawowego do rzetelnego procesu sądowego, gwarantowanego przez art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, bez obowiązku zweryfikowania w sposób konkretny i dokładny w szczególności sytuacji osobistej tej osoby, charakteru przestępstw, których dotyczy nakaz aresztowania, oraz kontekstu faktycznego, w którym został on wydany, jak również oświadczeń przedstawicieli władz publicznych co do sposobu, w jaki należy rozstrzygnąć konkretną sprawę.

Swoboda świadczenia usług

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 3 grudnia 2020 r. w sprawie C-311/19, BONVER WIN, a.s. przeciwko Ministerstvo financí ČR

Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Ograniczenia – Przepisy krajowe zakazujące prowadzenia działalności w zakresie gier losowych w niektórych miejscach – Możliwość zastosowania art. 56 TFUE – Istnienie elementu transgranicznego

*) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji spółki mającej siedzibę w danym państwie członkowskim, która utraciła zezwolenie na prowadzenie gier losowych w następstwie wejścia w życie w tym państwie członkowskim uregulowania określającego miejsca,

w których dozwolone jest organizowanie takich gier, mającego zastosowanie bez rozróżnienia do wszystkich usługodawców prowadzących działalność na terytorium tego państwa członkowskiego, bez względu na to, czy ci usługodawcy świadczą usługi obywatelom danego państwa członkowskiego czy obywatelom innych państw członkowskich, w sytuacji gdy część jej klienteli pochodzi z państwa członkowskiego innego niż państwo jej siedziby.

Rolnictwo i rybołówstwo

Wyrok Trybunału (izba) z dnia 17 grudnia 2020 r. w sprawie C-216/19, WQ przeciwko Landowi Berlin

Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna – Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 – Przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników w ramach systemów wsparcia – System płatności podstawowej – Artykuł 24 ust. 2 zdanie pierwsze – Pojęcie „kwalifikującego się hektara w dyspozycji rolnika” – Niezgodne z prawem zagospodarowanie danego obszaru przez osobę trzecią – Artykuł 32 ust. 2 lit. b) ppkt (ii) – Wniosek o aktywację uprawnień do płatności za obszar zalesiony – Pojęcie „obszar, który zapewnił rolnikowi prawo do płatności w 2008 r.” – System płatności jednolitych lub system jednolitej płatności obszarowej

*) Artykuł 24 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy wniosek o przyznanie pomocy został złożony zarówno przez właściciela gruntów rolnych, jak i przez osobę trzecią, która faktycznie wykorzystuje te obszary bez jakiegokolwiek prawa ich użytkowania, kwalifikujące się hektary odpowiadające rzeczonym obszarom są „w dyspozycji” jedynie właściciela tych obszarów, w rozumieniu tego przepisu.

*) Artykuł 32 ust. 2 lit. B) ppkt (ii) rozporządzenia nr 1307/2013, a w szczególności wyrażenie „każdy

obszar, który zapewnił rolnikowi prawo do płatności w 2008 r. w ramach systemu płatności jednolitych lub systemu jednolitej płatności obszarowej określonych, odpowiednio, w tytule III oraz IVa rozporządzenia [Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 479/2008 z dnia 29 kwietnia 2008 r.]" należy interpretować w ten sposób, że w ramach wniosku o aktywację uprawnień z tytułu odłogowania dla obszaru zalesionego na mocy tego przepisu, dany obszar musiał być przedmiotem wniosku o przyznanie pomocy zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, zmienionego rozporządzeniem nr 479/2008, a następnie kontroli administracyjnej w zakresie kwalifikowalności zgodnie z art. 23 tego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, kontroli na miejscu zgodnie z art. 25 tego rozporządzenia. Wszystkie pozostałe warunki wymagane w tytułach III i IVa tego rozporządzenia, aby uzyskać płatności bezpośrednie, muszą ponadto zostać spełnione.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Wyrok (Wielka Izba) z dnia 1 grudnia 2020 r. w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii* (skarga nr 26374/18)

Naruszenie prawa do sądu – art. 6 ust. 1 EKPC – prawo do rzetelnego procesu – prawo do rozstrzygnięcia sprawy przez „sąd ustanowiony ustawą" – powołanie sędziego z naruszeniem administracyjnych przepisów proceduralnych – naruszenie procedury powoływania sędziów na stanowiska sędziowskie w islandzkim sądzie apelacyjnym

Skarżący, Guðmundur Andri Ástráðsson, jest Islandczykiem i mieszka w Kópavogur (Islandia). W marcu 2017 r. został skazany za prowadzenie pojazdu bez ważnego prawa jazdy i pod wpływem narkotyków. Odwołał się od wyroku do Sądu Najwyższego. Ponieważ sprawy nie rozpatrzono przed końcem 2017 r., została, zgodnie z nowym prawem islandzkim, przekazana do Sądu Apelacyjnego (*Landsréttur*). Na Islandii do końca 2017 r. funkcjonowały sądy rejonowe i Sąd Najwyższy. Od 1 stycznia 2018 r. powołano jako sąd drugiej instancji *Landsréttur*, rozpoznający apelacje od wyroków sądów rejonowych.

Islandzcy sędziowie są powoływani przez Ministra Sprawiedliwości, który jest bezwzględnie związany opiniami Komisji ds. Powoływania Sędziów. Prawo dopuszcza jednak, by minister odstąpił od opinii Komisji. W przypadku islandzkiej reformy Minister Sprawiedliwości zdecydowała nie uwzględnić pozytywnej opinii dotyczącej 4 z 15 kandydatów rekomendowanych przez Komisję, na których miejsce wybrała swoich kandydatów i w konsekwencji przedstawiła Parlamentowi listę, na której znajdowały się nazwiska 11 osób rekomendowanych przez Komisję oraz 4 kandydatów ministerialnych. W grudniu 2017 roku działania minister zostały uznane przez Sąd Najwyższy jako bezprawne.

Skarżący podważył legalność składu sądzącego i zakwestionował udział w wyznaczonym składzie sądu jednej z sędziów (o inicjałach A.E.) wskazanych przez minister. Jego wniosek został odrzucony i wyrokiem z marca 2018 r. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok co do istoty. W kwietniu 2018 r. Ástráðsson odwołał się do Sądu Najwyższego. Twierdził, że powołanie wskazanej sędzi nie było zgodne z prawem, co pozbawiło go rzetelnego procesu przed niezależnym i bezstronnym sądem. Wyrokiem z maja 2018 r. Sąd Najwyższy odrzucił jego zarzuty, stwierdzając, że nominacja sędziego do *Landsréttur* nie stanowiła wystarczającego powodu, aby wątpić, że Ástráðsson miał uczciwy proces przed niezależnym i bezstronnym sądem, pomimo wad procedury.

W skardze do ETPC skarżący powołał się na art. 6 ust. 1 EKPC, zarzucając, w szczególności, że powołanie sędzi A.E. było wadliwe prawnie, w związku z czym zarzuty karne przeciwko niemu nie były rozpatrywane przez sąd ustanowiony ustawą i nie miał zagwarantowanego przez władze krajowe rzetelnego procesu.

Trybunał przychylił się do zarzutów skargi. W wyroku Izby z dnia 12 marca 2019 r. jednogłośnie stwierdzono naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji. Wyrok ten został zakwestionowany przez Islandię i przyjęty do rozpoznania przez Wielką Izbę ETPC. Polski Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił Trybunałowi w tej sprawie opinię *amicus curiae*.

Trybunał w składzie Wielkiej Izby również zgodził się z zarzutami skargi i potwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji, utrzymując w ten sposób wyrok Trybunału (Izby) z 12 marca 2019 r.

Zdaniem Trybunału pojęcie „sądu ustanowionego ustawą" należy interpretować wąsko, wobec jego znaczenia dla zasady rządów prawa oraz konieczności utrzymywania wysokiego poziomu zaufania do sądów w społeczeństwie. Trybunał sformułował w tym celu trzystopniowe kryterium (test) pozwalające na stwierdzenie, czy nieprawidłowości w procedurze powoływania sędziów są na tyle poważne, aby przesądzić o naruszeniu art. 6 ust. 1 Konwencji i prawa do rzetelnego procesu.

Po pierwsze, należy ustalić, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa krajowego. Po drugie, czy naruszenie prawa krajowego dotyczyło którejkolwiek z podstawowych zasad procedury powoływania sędziów. Po trzecie, czy zarzucone naruszenia prawa do „sądu ustanowionego ustawą" zostały skutecznie zbadane i naprawione przez sądy krajowe.

Orzeczenie zawiera zatem test:

1. Czy naruszenie prawa krajowego było rażące (*manifest breach*) ?
2. Czy dotyczyło normy o podstawowym znaczeniu dla procedury mianowania sędziów (*fundamental rule*)?
3. Czy naruszenie było skutecznie ocenione i naprawione przez sąd krajowy (*effective review and remedy*)?

W konsekwencji, zważywszy, że trzystopniowy test został w przedmiotowej sprawie spełniony, Trybunał orzekł, że skarżący został pozbawiony prawa do „sądu ustanowionego ustawą" z powodu udziału w jego procesie sędzi, której nominacja została dotknięta poważnymi nieprawidłowościami, które stanowiły podstawową istotę poddanego pod osąd prawa. Z tych względów doszło, zdaniem ETPC, do naruszenia art. 6 ust. 1 Konwencji.

Wyrok (Izba) z dnia 8 grudnia 2020 r. w sprawie *Panioglu przeciwko Rumunii* – (skarga nr 33794/14)

Brak naruszenia art. 10 EKPC – wolność wypowiedzi – zasada proporcjonalności – sankcja dyscyplinarna dla sędzi będącej autorką artykułu prasowego, w którym ostro skrytykowała prezes rumuńskiego Sądu Najwyższego, w tym odniosła się do jej życia prywatnego

Skarżąca jest obywatelką Rumunii i mieszka w Bukareszcie. Jest sędzią sądu apelacyjnego. W 2012 r. opublikowała w prasie ogólnokrajowej oraz w Internecie artykuł przedstawiający z własnej perspektywy karierę zawodową pierwszej prezes rumuńskiego Sądu Najwyższego, która w czasach ustroju komunistycznego była prokuratorem. Skarżąca zadawała w nim pytania o to, jak „towarzyszka prokurator" „wykorzeniała wrogów porządku socjalistycznego" oraz „polowała na kobiety, które dokonały aborcji". Skarżąca odniosła się również do swego ówczesnego życia w biedzie, podczas gdy „towarzyszka prokurator wypłynęła na powierzchnię". Cały artykuł był utrzymany w podobnym tonie i nie szczędził sędzi Sądu Najwyższego uwag *ad personam* i przytyków, uznanych następnie przez sądy krajowe za kontrowersyjne lub obraźliwe. W związku z tą publikacją rumuńska Najwyższa Rada Sądownictwa wszczęła postępowanie dyscyplinarne względem skarżącej, która ostatecznie została ukarana karą dyscyplinarną z wpisem do akt zawodowych za naruszenie zasad kodeksu etyki zawodowej. Również w związku z tym zdarzeniem w 2017 r. kandydatura skarżącej do Sądu Najwyższego została zaopiniowana negatywnie, a skarżąca sama ją wycofała.

W skardze do ETP skarżąca zarzuciła, że naruszono jej wolność wyrażania opinii, chronioną art. 10 Konwencji.

Trybunał nie zgodził się ze skarżącą. Przypomniał znaczenie wolności wyrażania opinii dla funkcjonowania demokracji i konieczność uważnej kontroli proporcjonalności ograniczeń tego prawa. Trybunał uznał, że skarżąca została ukarana poważną sankcją dyscyplinarną, a tym samym miała miejsce ingerencja w jej wolność wyrażania opinii. Trybunał zauważył jednak, że sporna ingerencja była „przewidziana w ustawie" oraz przewidywalna: skarżąca jako sędzia powinna była znać wymogi kodeksu etyki zawodowej i przewidzieć, że jej wypowiedzi nie zostaną uznane za zgodne z takimi normami.

Następnie ETPC zauważył, że celem artykułu było postawienie pytania o kompetencje zawodowe osoby, która w czasie trwania reżimu komunistycznego pracowała jako prokurator, a obecnie zostało jej powierzone odpowiedzialne zadanie przewodzenia sędziom i dokonania reformy wymiaru sprawiedliwości. Skarżąca skupiła się jednak również na życiu prywatnym swojej adwersarki. Trybunał przypomniał, że z jednej osoby publiczne muszą wykazywać się większą tolerancją na krytykę niż przeciętny obywatel, z drugiej jednak strony od sędziów oczekuje się maksymalnej dyskrecji, tak aby chronić publiczne zaufanie dla sądownictwa.

Wobec powyższego Trybunał uznał, że nie ma powodu, by zakwestionować dokonaną przez organy krajowe ocenę, zgodnie z którą sporny artykuł naruszał dobra osobiste pierwszej prezes rumuńskiego Sądu Najwyższego, a także dobre imię sądownictwa jako takiego, zwłaszcza wobec braku przedstawienia przez skarżącą dowodów na poparcie swych tez. Sądy krajowe, w ocenie ETPC, dokonały prawidłowego zważenia interesów spornych w sprawie, a sankcje dyscyplinarne nie były nadmierne – zachowano zatem zasadę proporcjonalności. Tym samym ETPC nie stwierdził naruszenia art. 10 Konwencji.

Nowe pytania prejudycjalne sądów administracyjnych

Postanowienie WSA w Krakowie z dnia 9 grudnia 2020 r. w sprawie sygn. akt III SA/Kr 1217/19

„Czy art. 21 ust. 1 w zw. z art. 20 ust. 2 lit. a Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w zw. z art. 7, art. 21 ust. 1 i art. 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy rozumieć w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie tego by organy państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada małoletni, odmówiły mu transkrypcji jego aktu urodzenia wydanego przez inne państwo członkowskie, niezbędnej do uzyskania dokumentu tożsamości państwa członkowskiego, którego obywatelstwo posiada, z tego powodu, że prawo krajowe tego państwa nie przewiduje rodzicielstwa par jednopłciowych, a w akcie tym jako rodziców wskazano osoby tej samej płci?”.